

32. De verspieders

Bijna twee jaar had de reis door de woestijn al geduurd. Het volk was nu bij het beloofde land gekomen. Een mooi, vruchtbaar land, waar zij mochten gaan wonen. Ze konden er jammer genoeg niet zomaar binnen wandelen. Er woonden al mensen, en die zouden heus niet zomaar weggaan. God wilde weten of het volk echt zou geloven dat dit land voor hen zou zijn. Hij gaf Mozes daarom een bijzondere opdracht. Hij moest twaalf mannen kiezen, uit elke stam één, en hen het hele land door laten reizen. Ze moesten alles goed bekijken: de steden, de legers, de bomen, de vruchten. Ook moesten ze wat meebrengen van de vruchten die er groeiden.

Vol goede moed gingen de twaalf op pad. Na veertig dagen kwamen ze terug. Ze brachten heerlijke dingen mee: een tros druiven, zo zwaar dat hij door twee mannen gedragen moest worden. Ze vertelden hoe mooi het land was, maar ook dat zij er nooit zouden kunnen wonen. Want het volk was zo sterk, en de muren om de steden waren heel dik. De mannen daar waren enorm groot. Zo maakten zij iedereen heel bang. Ze dachten helemaal niet meer aan wat God had beloofd. Maar twee van de verspieders, Kaleb en Jozua, waren niet bang; zij vertrouwden wel op God. Ze zeiden: "We hoeven niet bang te zijn. God zal voor ons strijden en ons het land geven". Het volk begon te klagen en te jammeren. Weer zeiden ze: 'o, waren we maar in Egypte gebleven. Waarom brengt de Here ons naar zo'n land. We kunnen beter terug gaan. We kiezen andere leiders'. Jozua en Kaleb probeerden het volk rustig te krijgen en moed te geven, door te zeggen: wees niet bang, God zal immers voor ons zorgen. Het werd een behoorlijke ruzie; iedereen schreeuwde door elkaar. 'Kom we gaan terug' hoorde je vaak. Ze pakten zelfs stenen om naar Jozua en Kaleb te gooien.

Toen maakte de Here een eind aan de ruzie. De wolk verscheen plotseling in de tabernakel. Mozes ging de tent in, en de Here zei: "Dit ondankebare volk ga ik nu vernietigen". Mozes bad voor het volk; en alleen door zijn voorbede mochten ze blijven leven. Wel kregen ze een hele zware straf. Niemand die ouder was dan 20 jaar mocht meer naar het beloofde land. Ze moesten terug, weer de woestijn in en daar 40 jaar blijven totdat alle kinderen groot waren. Nu hadden ze spijt. Gaan ze ook gehoorzaam terug? Dat lees je de volgende keer.